

RAFA GIL

"No sabem si les propostes del teatre valencià interessien prou Co-nejero, però haurà de pronunciar-se sobre la política d'actuació, una política teatral en què es veuen els interessos i les voluntats dels nous responsables."

"El teatr

Currículum critica el repertori de dates absurd que, al cap i a la fi, configura la vida d'una persona?

—Currículum és un doble viatge, cap a fora i cap a dins. Perquè com pot contar la vida d'una persona allò que amaga un currículum? Perquè un currículum és una successió de dates i dades, sintètiques, gelades i sempre a favor d'una persona i que, en molt poques ocasions poden mostrar la que ha estat la nit més bonica, el moment més important. Enric Balaguer, quan va escriure el llibre, donava a conèixer quin havia estat el seu vertader currículum. Però Currículum és també el retrat d'uns anys que vam compartir Enric Balaguer, Vicent Cardona i jo mateix, en l'època de l'adolescència quan estudiàvem junts i quan formàvem els nostres mites, els nostres punts de referència.

—Gran part de la nostra vida passa entre anècdotes, fets accidentals o afectius que no caben en un currículum.

—Exactament, l'espectacle és tot un treball dramàtic sobre l'anècdota com a forma vital de reconeixement, i assenyalava que els esdeveniments privats poden tenir una capacitat de comunicació pública; intentem treballar des de l'àmbit íntim, des del terreny privat i insignificant i convertir-lo en metàfora de la vida, l'amor, l'amistat, l'estima. Jo crec molt en el relat privat i en l'oral. L'espectacle reivindica la mirada pròpia, la mirada del narrador sobre el fet. Demana l'enteniment de les coses, que cadascú faça una lectura pròpia d'allò que ha passat.

—L'han qualificat d'autor còmic. No resulta una mica delicada i ambigua aquesta etiqueta?

—Primer que res, crec que és una manera de veure les coses, és un passaport per alçar-te cada matí i tirar endavant, perquè si no em riguera de mi mateix i de tot el que m'envolta, no podria viure. Però es tracta d'una qüestió natural o innata que em fa contar els fets així. Jo he trobat un mecanisme per a contar-los. L'humor o la comèdia afegeixen una lectura als

valencià desapareixerà"

fets, a l'existència; l'humor comporta no sols narrar un fet sinó sumar-hi una opinió, amb la consegüent necessitat d'aplicar un doble llenguatge.

—Un tema més polèmic. Com veu la situació en què es troba el teatre valencià amb *Conejero* com a director de Teatres de la Generalitat?

—És una qüestió preocupant, perquè fins ara s'havien aconseguit una sèrie de coses, no moltes, però s'havia consolidat mínimament una professió, unes companyies, i el treball de molts anys de molta gent és molt fàcil tombar-lo. El teatre és una professió molt delicada que necessita moltes atencions, per tant passar per damunt de tota una professió, com es fa ara, és tirar-se pedres sobre la pròpia teulada. Aquest és el moment d'incertesa en què vivim: retalls pressupostaris per a la producció, no se sap què passarà amb l'exhibició ni amb el circuit teatral ni a la ciutat de València... Sembla com si el teatre valencià no existira: en l'administració, no sap ningú quines companyies han estat treballant fora. No reconeixen el treball, tot i que hi ha gent que fa més de deu anys que treballa ací i fora. I, en comptes de potenciar-la, hi posen molts entrebancs.

—I això, a quin sant?

—No sabem si les propostes del teatre valencià interessin prou Conejero; si les coneix o si està disposat a promoure-les, però sobretot haurà de pronunciar-se ja sobre una política d'actuació clara, una política teatral en què es vegem els interessos i les voluntats dels nous responsables. Perquè Teatres de la Generalitat corre el risc de convertir-se únicament en una sèrie de centres d'exhibició i no de producció. Què passarà amb les companyies, amb el circuit teatral valencià que ha permès que moltes companyies voltaren pel País Valencià i que es donaren a conèixer? Aquesta incògnita, aquest buit en el qual es troba avui el teatre valencià és el que ens inquieta.

—Ara per ara, Teatres de la Generalitat passa en gran part pel Teatre Principal de València. Conejero ha volgut jugar-s'ho tot a una carta i fer d'aquesta sala el seu feu?

—En principi, sembla que és així. De moment, no se sap què passarà amb la sala Rialto i amb la Moratín, perquè a hores d'ara encara no sabem quina és la programació del segon i del tercer trimestre. A més, el Teatre Talia és tancat. Quant a teatres públics, a

**Carles Alberola
(Alzira, 1964)
dirigeix
i interpreta
'Currículum', un
monòleg agut
que s'estrena el
dia 18 de gener a
la sala Artenbrut
de Barcelona.
En aquesta
entrevista,
el dramaturg
reflexiona sobre
el futur incert del
teatre al País
Valencià.**

València, en queden, doncs, ben pocs. Nosaltres estrenarem *Estimada Anuchka* a la sala Horta de Castellar i ara comencem a voltar pel circuit valencià. I encara no sabem quina serà la sala d'exhibició a València. De moment, tan sols sabem que tindrem una setmana, mentre que a Barcelona n'estarem cinc i a Madrid, quatre. Si hem de comptar només amb tan poc temps, no exhibirem a València.

—La desproporció és notòria. Les companyies valencianes no tenen cabuda en la programació i, per contra, s'exhibeixen obres de gran pressupost que tampoc no contribueixen a la consolidació de l'actual teatre valencià.

—És clar que no es guarda una proporció. Les companyies que triomfen fora del circuit i dels teatres valencians no tenen cap reconeixement mentre que s'exhibeixen compromisos anteriors ja contractats i, ara a més, unes produccions que defineixen l'aposta de la nova administració.

—Els pressupostos actuals per al circuit teatral són de 50 milions de pessetes. Quin joc permeten aquests milions?

—Els 50 milions que té el circuit per a programar tota una temporada és el que el Teatre Principal destina només a la publicitat. Aquesta desproporció, la pagarem cara: és a dir, els diners destinats per a donar un servei a les comarques valencianes equivalen al que gasta un teatre en la seua publicitat. Evidentment, el Principal omplirà, però, què passarà amb el circuit? Perquè el fet de ser itinerants és el que assegura la continuïtat de la nostra professió.

—Els professionals heu organitzat una Plataforma de les Arts Escèniques Valencianes. Això significa, almenys, una reacció.

—Sí, aquesta plataforma s'ofereix ella mateixa com a interlocutora vàlida amb l'administració, ja que la componen tots els sectors de la professió valenciana i pretén donar la seua visió des de la praxi. En canvi, els interlocutors de l'administració no saben res d'aquesta professió ni del seu funcionament. L'únic que demanem és que hi haja una sensibilitat enfront d'una realitat, i reclamem de l'administració una resposta definitiva que es manifeste ja sobre el futur del teatre al País Valencià, perquè si no, acabarà desapareixent com els dinosaures. Recorda. Les coses costen molt de construir però resulta massa fàcil tombar-les. I això és el que aquesta gent no té en compte.

Eliseu T. Climent